

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. Благоевград, 21.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и седми
януари през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Красимир Аршинков

Членове: Атанас Маскръчки
Диана Узунова

при участието на секретаря Мариела Палова
като разгледа докладваното от Диана Узунова Въззивно наказателно дело от
частен характер № 20201200600757 по описа за 2020 година

Производството пред Благоевградския окръжен съд е образувано по въззивна жалба на М.Т. –тържител по НЧХД № 137/2016г. по описа на РС-ГД против постановената по същото дело присъда в частта, в която подсъдимият Х.Т. е признат за невиновен по повдигнатото му с тъжбата обвинение за извършено престъпление по чл.130,ал.1,НК.

Сочи се във въззивната жалба, че присъдата е незаконосъобразна и неправилна, като постановена при съществено нарушение на процесуалните правила при събиране и оценка на доказателствата, различна от възприетата от първостепенния съд. Ето защо въззивникът моли окръжния съд да отмени присъдата на ГДРС в атакуваната ѝ част и признае за виновен под.Х.Т. за виновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.130,ал.1,НК.

В с.з. въззивникът се явява, поддържа жалбата по съображенията в нея.

Пред въззивната инстанция въззиваемият Х.Т. се явява лично и със

защитника си –адв.Ш., който оспорва жалбата, твърди, че обжалваната присъда на ГДРС е правилна и законосъобразна и като такава следва да бъде потвърдена. Подсъдимият в право на лична защита отрича да е удрял тъжителя, твърди, че той е бил нападнатият и в последната си дума сочи, че е невинен.

Въззивният съд в пределите на правомощията си по чл.314,НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, при което намери следното:

С атакуваната присъда състав на Районен съд- гр.ГД е признал подсъдимия ХР. СТ. Т. от ГД за невиновен в това, че на 30.08.2015 година около 16.00 часа в гр.ГД, в двора на жилищна сграда, находяща се на ул.”П.С. ... е нанесъл удари с копачка и брадва на М. Ст. Т. от гр.С., като ударът с копачка, която държал в лявата си ръка бил нанесен по шията, с което му било причинено линейно охлузване в дясната шийна област с размер 2/10 см., а ударите с брадва, която държал в дясната си ръка, били нанесени по предната повърхност на лявата подбедрица и по дясната длан, с което му били причинени две малки рани – по предната повърхност на лявата подбедрица и по дясната длан, вследствие на което му е причинил лека телесна повреда, изразяваща се в разстройство на здравето, извън случаите на чл.128 и 129 от НК, поради което го е оправдал да е извършил престъпление по чл.130, ал.1 от НК. Със същата присъда ГДРС е признал подсъдимият ХР. СТ. Т. за виновен в това, че на 30.08.2015 година следобяд в гр.ГД, на ул.”П.С. ..., публично е казал унижителни думи за честта и достойнството на М. Ст. Т. в негово присъствие, отправяйки му обидни думи и псувни: „Майка ви да еба и крадците софийски!”– престъпление по чл.148, ал.1, т.1 от НК, във връзка с чл.146, ал.1, пр.1 от НК, като го е оправдал по обвинението, че е отправял следните псувни към М. Ст. Т. - „Аз на теб мама ти ще еба!”.

На основание чл.148, ал.3 във връзка с чл.146, ал.2 от НК, тъй като тъжителя М. Ст. Т. е отвърнал веднага с обида, чрез думите „бокрук“, „боклуци“, отправени към подсъдимия ХР. СТ. Т., представляващо престъпление по чл.148, ал.1, т.1 от НК, във връзка с чл.146, ал.1, пр.1 от НК, решаващият съд е освободил подсъдимия и тъжителя от предвиденото в цитираната материална норма наказание. С присъдата- предмет на въззивен контрол ГДРС е отхвърлил като неоснователен предявения от М. Ст. Т. граждански иск против подсъдимия ХР. СТ. Т. за сумата от 5000 лева,

представляваща обезщетение за причинените с престъплението по чл.130, ал.1 от НК неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 30.08.2015 година до окончателното заплащане на сумата, но го е осъдил да заплати на тъжителя сумата от 350 лева- обезщетение за причинени неимуществени вреди в резултат на престъплението по чл.148, ал.1, т.1 от НК, във връзка с чл.146, ал.1, пр.1 от НК, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 30.08.2015 г. до окончателното ѝ изплащане, като е отхвърлил гражданския иск в останалата му част до пълния му предявен размер от 3000 лева като недоказан. Със същата присъда решаващият съд е осъдил въззиваемия да заплати в полза на РС гр.ГД държавна такса в размер на 50 лева по уважения граждански иск и сумата в размер на 5 лева за издаване на изпълнителен лист.

За да постанови този си съдебен акт, първостепенният съд е приел фактическа обстановка, възприета частично и от настоящата съдебна инстанция:

Въззивникът М.Т. и въззиваемият Х.Т. са братя, които от години имат имотни пререкания, поради което не поддържат добри отношения. Първият работи и живее със семейството си в С., но по няколко пъти в годината посещава наследствената от баща си къща в ГД на ул.“П.С. ..., където притежава втори жилищен етаж, мазе /склад в гаражния етаж/ и тавански помещения, а вторият /Х.Т./ е собственик на първия жилищен етаж. В същата къща в стая на приземния етаж живее майката на двамата братя Т.и- св.Т. Т.а.

Следобедът на 30.08.2015г. подсъдимият бил на плаж в местността „Топлицата“, в близост до гр.ГД заедно със своя съсед –св.Ц., а вкъщи си били майка му –св.Т. Т.а и жената, с която живее на съпругески начала- св.Б. Същия следобед в ГД пристигнали тъжителят, съпругата му –св.Св. Т.а и синът им – св.Т. Т.. Спирайки пред фамилната къща, тъжителят и синът му свалили от МПС дървена маса и две пейки и ги поставили на мястото на намиращите се в двора пластмасови такива, закупени от подсъдимия, които изнесли извън парцела. Виждайки това, св.Т. Т.а направила забележка на въззивника и св.Т. Т. да оставят на мястото им собствените на подсъдимия маса и столове, за да не стават скандали, но те не ѝ обърнали внимание. Св.Б. която била на терасата на етаж, също видяла станалото и се обадила по телефона на въззиваемия, казвайки му какво са направили брат му и

племенника. Чувайки за това, въззиваемият помолил св.Ц. да си тръгват и с управлявания от последния автомобил двамата се прибрали в гр.ГД, всеки в собствения си дом. Малко преди това тъжителят и св.Т. седели на дървените пейки в двора и когато дошли наетите от първия майстори за ремонт на таванското му помещение- св.К. и сина му, се качили с тях на тавана.

Влизайки в двора, подсъдимият /който бил бос, по къси панталони и от кръста нагоре-гол/ забелязал, че липсва пластмасовата маса и че на нейно място е поставена дървена такава, поради което качвайки се по стълбите на къщата, започнал да вика: „Къде ми е масата, върнете ми масата, крадци, ще ви еба майката“. Чувайки тези думи, тъжителят и синът му излезли от таванското помещение и слезли по стълбите до първия етаж, където пред вратата на жилището си се намирал подсъдимият. Св.Б.също чула, че конклубинът ѝ крещи да му върнат масата и столовете и отворила вратата на жилището им, за да разбере какво става. В този момент видяла, че тъжителят и синът му с ръце и крака бутат под.Т. по стълбите, при което той паднал на долната площадка /между първи етаж и партера/, от което /падане/ получил охлузвания по лактите и контузия на двете раменни стави. Тъжителят и св.Т. слезли до посочената площадка и продължили да нанасят удари по тялото и главата на подсъдимия с юмруци и ритници, причинявайки му кръвонасядане на клепачите на лявото око и контузия на лява гривнена става. Докато траел побоя двете страни си разменяли взаимно обиди- подсъдимият псувал на майка /“Майка ви/ти ще еба“/, а тъжителят му отвърщал с „боклук, боклуци“. В този момент от стаята си на приземния етаж излязла и св.Т. Та, която се опитала да помогне на по-малкия си син- Х.Т., като и двете със св.Б.крещели на въззивника и св.Т. да спрат.

Подсъдимият успял да се отскубне и избягал на двора, където взел брадва и в яда си започнал да удря с нея по дървената маса. Въззивникът и св.Т. го последвали и също излезли на двора. Ядосали се, виждайки какво прави с масата им подсъдимият. Тогава св.Т. взел лопатка за смет и ударил по главата и гърба чичо си, от които удари последният получил порезна рана и кръвонасядане в окосмената част на главата, както и множество кръвонасядания по гърба. Тъжителят окуражавал сина си, като също държал лопата в готовност да нанесе удари с нея, но вместо това двамата започнали да нанасят удари с ритници на въззиваемия. Отбранявайки се, последният

започнал да размахва брадвата, като с обратната ѝ страна /не режещата/ нанесъл удари по шията, дясната длан и лявата подбедрица на тъжителя, вследствие на което му причинил охлузване на дясната повърхност на шията и контузни рани на дясната длан и лявата подбедрица, като нанесъл удари и по св.Т., причинявайки му посочените в издаденото му на следващия ден медицинско свидетелство травми /чиито характер –предвид че св.Т. не е тъжител и респ.- ищец по делото –съдът не намира за необходимо да обсъжда/, като същевременно им отправял закани за убийство. Междувременно на двора дошли и свидетелите Б.и Т. Т.а, като последната застанала между подсъдимия и биещите го брат и племенник и боят бил преустановен, но страните продължили да се разправят словесно, отправяйки си обиди. Въззивникът и синът му се прибрали в жилището си.

Преди това обаче привлечени от шумотевицата /виковете на страните и родителката им/, в двора си в непосредствено съседство с този на страните по делото, излезли- първо св.Я., после –дъщеря ѝ- св.Б., които наблюдавали случващото се през оградната мрежа, а после от терасата на дома си. Св.Ц. също чул виковете от двора на Т.и и отишъл до входната врата, където видял подсъдимия, тъжителя и сина му и чул взаимните обиди и закани. Св.П.- съсед- също чул крясъци откъм двора на Т.а, видял на двора подсъдимия, брат му и св.Т., както и св.Т. Т.а и св.Б. а скоро след това, че пристигнала и полицейска кола.

Същевременно св.Б.се обадила на тел.112, а непосредствено след нея на този телефон се обадил и тъжителят и не след дълго пристигнали полицейските служители- св.К. и Бл., при което въззивникът и св.Т. слезли на двора. Полицейските служители установили, че подсъдимият има видими наранявания /по гърба, главата, ръцете и гърдите, както и кръв/, както и че по дървената маса има следи от удари с нож или брадва. Пред полицейските служители страните продължили да си разменят закани за саморазправа, поради което им били съставени протоколи за предупреждение.

Вечерта, след като приключили работата си в таванското помещение на тъжителя, св.К. и синът му натоварили на камион дървената маса и пейките.

На следващия ден както подсъдимият, така и тъжителят и св.Т. посетили лекари /първият –ортопед-травматолог, другите двама- хирург/, които установили, че и тримата имат наранявания, които обективирали в

издадените медицински свидетелства. Следобед на 31.08.2015г. /понеделник/ семейството на тъжителя си заминало за С., като св.Св. Т.а отишла на работа чак в 13,30 часа, за което са искани обяснения от св.М., тогава директор на ИКХТ, в които тя е посочила, че заради конфликт на съпруга ѝ с брат му се наложило да пътуват от гр.ГД за С. на 31.08.2015г.

По делото са изготвени две СМЕ- касателно нараняванията на инкриминираната дата на подсъдимия и тези на тъжителя. Така, според заключението на вещото лице Л. вследствие възникналия инцидент въззивникът М.Т. е получил охлузване по дясната повърхност на шията и разкъсно-контузни рани по дясната длан и лявата подбедрица, дължащи се на действието на твърди тъпи предмети по механизма на удари с или върху такива, като изслушан в с.з. експертът сочи, че въпросните травматични увреждания са получени най-вероятно при размахване на предмет, който е възможно и да е брадва, но не с режещата, а с тъпата ѝ част, като ударът не е целенасочен предвид че се касае за сравнително леки наранявания. Пак съгласно това заключение травматичните увреждания на тъжителя са реализирали критериите на медико-биологичния признак временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Касателно уврежданията на подсъдимият в.л.д-р Л. сочи, че се касае за кръвонасядане в окосмената част на главата, порезна рана на главата, кръвонасядане на клепачите на лявото око, контузия на двете раменни стави, контузия на лява гривнена става, охлузвания по лактите, както и множество кръвонасядания по гърба, като кръвонасядането на лявото око е получено най-вероятно от удар с юмрук, охлузванията по лакетните стави- от падане по стълби, раната в главата- от удар с или върху твърд тъпоръбест предмет, като от удари с или върху такива предмети се дължат и останалите наранявания на подсъдимия според заключението на експерта, като всички те са реализирали критериите на медико-биологичния признак временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

По делото са приети писмени доказателства, разпитани множество свидетели /Т. Т., Т. Т.а, Б. К., Бл., Б., Я., Св. Т.а, П., Р., Ц., К., А. и М./, изслушани две СМЕ, изготвени от в.л. Л., както и изпълнена съдебно-графологична експертиза от в.л. М.. Решаващият съд е изложил подробни съображения кои от доказателствата приема и на кои не дава вяра, като

въззивната инстанция се съгласява с доводите на ГДРС относно достоверността на показанията на св.Р., като не намира за нужно да ги преповтаря /същите показания противоречат не само на показанията на св.П., но и на тези на полицейските служители и на св.К., при което и този съд приема, че въпросният свидетел не е присъствал на случилото се на инкриминираната дата, а по-скоро пресъздава версията за станалото на приятеля си –тържителя Т./. Въззивният съд обаче не споделя съображенията на решаващия относно това, че св.Св. Т.а на инкриминираната дата /а и на следващия ден/ не е била в процесния имот. Обстоятелството, че не е била видяна на 30.08.2015г. от свидетелите Т. Т.а, Б. Б. и К. не може да обоснове извод затова, че тя не е била в къщата на инкриминираната дата, предвид и динамичността на събитията, възможността всеки от посочените свидетели в определен момент да наблюдава не само случващото се на двора, но и на терасите на къщата на Т.и, както и това, че всеки от тях е възприел различни моменти от станалото на инкриминираната дата. Горното /че св.Св.Т.а не е била във фамилната къща в гр.ГД/ обаче се опровергава от показанията на св.А. и св.М., както и от отразеното в Дневника за входяща и изходяща поща на института, в който св.Св. Т.а работи и дадените от нея обяснения пред работодателя си /директора на института- св.М./, а също и от заключението на в.л. М.. Самата св.Св. Т.а твърди, че е видяла подсъдимият, когато се е качвал към жилището си и че се е претърколил, след което тя влязла в апартамента си, както и че впоследствие от терасата си наблюдавала случилото се на двора, включително и при пристигането на полицейските служители. Настоящият въззивен състав приема за достоверни показанията на тази свидетелка, че е била на площадката, когато подсъдимият се е прибрал, респ.- съпругът и синът ѝ са слезли от таванското помещение, чувайки виковете му, но не кредитира показанията ѝ, че Х.Т. се спънал и сам се претърколил по стълбите, като тържителят и св.Т. не са му нанасяли удари с юмруци и ритници, доколкото тези ѝ показания противоречат не само на тези на другия очевидец- св.Б./която в еднаква степен е заинтересована от изхода на делото със св.Св.Т.а/, но и на заключението на в.л. Л. по СМЕ на подсъдимия /относно нараняванията на Х.Т. и механизма на получаването им/. Въззивният състав кредитира показанията на тази свидетелка /Св. Т.а/, че на двора подсъдимият е размахвал брадва, с която наранил тържителя и св.Т.Т., доколкото в тази насока са както косвените показания на свидетелите К. и Бл.,

както и тези на св.К. досежно твърдяното от тази свидетелка обстоятелство, че с брадвата подсъдимият е наранил дървената маса, тъй като посочените трима свидетели също са забелязали удари от нож/брадва по въпросната маса/, така и медицинските данни за получени вследствие на такъв предмет /с тъпата му част/ наранявания на тъжителя и св.Т. /вж. медицинските свидетелства, издадени на същите на следващия ден и заключението на експерта д-р Л. по СМЕ на въззивника/, както и относно това, че въззиваемият е отправял ругатни /“да ви еба майката“/, обиди /“боклуци“, „крадци“/ и закани спрямо жалбодателя и сина му /доколкото това се потвърждава от показанията и на св.Т.Т., частично и от косвените такива на свидетелите К. и Бл., а и на св.Ц./, но не даде вяра на показанията на св.Св.Т.а в останалата им част /че подсъдимият е държал и копачка, че съпругът и синът ѝ единствено са се отбранявали с голи ръце и не са нанасяли удари на Х.Т., че последният е размахвал брадвата и пред полицаите/, доколкото те противоречат, както на показанията на останалите свидетели –очевидци, вкл. и на свидетелите К. и Бл., които отричат да е имало брадва на двора или в ръцете на въззиваемия, когато те са пристигнали, така и на СМЕ досежно травматичните увреждания на подсъдимия. Въззивният съд се съгласява с анализа на районния относно показанията на останалите свидетели, като не намира за необходимо да го преповтаря. За пълнота следва да се отбележи, че свидетелите Я. и Б. са възприели различни моменти от случващото се на двора, които пресъздават, както и че –както самите те сочат- не са имали видимост към целия двор, защото е имало и стена, но показанията на тези свидетели са в синхрон с тези на свидетелите Б.и Т.Т.а, писмените доказателства и СМЕ на в.л. Л. касателно подсъдимия.

При горното законосъобразен и правилен се явява изводът на ГДРС, че на инкриминираните време и място подсъдимият е осъществил от обективна и субективна страна престъплението за което е предаден на съд по чл.148,ал.1,т.1, във връзка с чл.146,ал.1,пр.1,НК, а именно - отправяйки към пострадалия /и сина му/ унизителните за честта и достойнството му думи – „да ти/ви еба майката“ и „крадци“, подсъдимият е дал своята негативна оценка за личността на тъжителя. В този смисъл налице са и признаците от субективната страна на това престъпление- подсъдимият - пълнолетен и вменяем – е съзнавал, че употребявайки горепосочените изрази засяга личността и достойнството на пострадалия, предвиждал е

общественоопасните последици от деянието си, но е искал и целял настъпването им. От обективна страна е налице и квалифициращия признак по чл.148,ал.1,т.1,НК, доколкото обидата е нанесена публично- на площадка във фамилната къща пред свидетелите Т., Св.Т.а, Б.и Т. Т.а, впоследствие ругатни са отправяни и на двора, чути освен от посочените свидетели и от свидетелите П. и Ц.. Установи се обаче от събрания доказателствен материал, че обиденият пострадал е отвърнал веднага с обида на подсъдимия, наричайки го „боклук“, поради което правилно и законосъобразно районната инстанция е приложила института на реторсията и по аргумент от ал.2 на чл.146,НК е признала за виновни в извършване на престъпление по чл.148,ал.1,т.1, във връзка с чл.146,ал.1,пр.1,НК и подсъдимия, и тъжителя и на основание посочената норма ги е освободил от наказание.

Тъй като обаче абсолютната давност за това престъпление е изтекла на 29.02.2020г. /което не е съобразено от РС и не е бил запитан подсъдимият дали желае съдът да се произнесе с присъда по обвинението по чл.148,НК/, а в с.з. пред настоящата инстанция подсъдимият заяви, че желае производството по делото за това деяние да се прекрати, то присъдата на ГДРС следва да се отмени в тази ѝ част и производството досежно деянието по чл.148,ал.1,т.1,НК, във връзка с чл.146,НК следва да се прекрати- аргумент от чл.334,т.4,НПК, във връзка с чл.24,ал.1,т.3,НПК.

Въззивният съд обаче не споделя становището на районния, че подсъдимият не е нанесъл удари, респ.- причинил лека телесна повреда на тъжителя. Напротив- показанията на свидетелите Светла Т.а и Т. Т., издаденото медицинско свидетелство на М.Т. и изготвената в съдебното производство СМЕ на последния водят до извод, че същият е получил телесните увреждания, описани в заключението на вещото лице д-р Л. и които по медико-биологичен признак представляват разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129,НК или лека телесна повреда по смисъла на чл.130,ал.1,НК. В казуса обаче се установява, че въззиваемият е действал в условията на неизбежна отбрана по смисъла на чл.12,ал.1,НК, доколкото е бил нападат първо на стълбищната площадка, после на двора от брат си и племенника си и докато се е отбранявал, е причинил описаните по-горе телесни увреждания на тъжителя и сина му. Съдебната практика е последователна и категорична, че неизбежната отбрана е упражняване право

на защита, при която нападнатият /или други граждани/ могат да причинят вреди на нападателя с цел защита и отблъскване на нападението, макар че не е необходимо отбраната да е единственото средство за защита /нападнатият – съгласно ППВС № 12/73г.- може, но не е длъжен по закон да се откаже от активна защита, да бяга и се укрива, да търси помощ от държавни органи или трети лица/. Нападението е непосредствено и насочено към личността на подсъдимия и не е било завършено, когато той е нанесъл ударите с бравата спрямо родствениците си. Не се касае нито за превишаване пределите на неизбежна отбрана, доколкото и тъжителят, и св.Т. са държали в ръцете си лопати, последният дори е нанесъл удари с такава по въззиваемия, след което и двамата са ритали. В този смисъл няма и мнима неизбежна отбрана, т.е. подсъдимият не е бил в грешка относно действителността на нападението спрямо него.

Поради горното, макар и по други мотиви /съображения/ се явява правилен крайният извод на ГДРС относно невинността на подсъдимия за деянието по чл.130,ал.1,НК, доколкото същото не е общественоопасно по смисъла на чл.12,ал.1,НК и респ.- за оправдаването му да е извършил инкриминираното деяние. Съобразно горния извод, че подсъдимият е действал при условията на неизбежна отбрана и поради това, че деянието му е правомерно, то същото не представлява и деликт по смисъла на чл.45,3ЗД, заради което за причинените от него вреди /неимуществени такива/, той не следва да не носи гражданска отговорност. Поради и което законосъобразно /макар и по други съображения/ РС –ГД е отхвърлил като неоснователна претенциите на тъжителя спрямо подсъдимия за това деяние.

С тъжбата е предявен, допуснат за съвместно разглеждане от съда и уважен частично и граждански иск от въззивника против въззиваемия за престъплението по чл.148,ал.1,т.1,НК. Въпреки горния извод относно това, че давността за това престъпление е погасена и желанието на подсъдимия в тази част наказателното производство да бъде прекратено, то по аргумент от нормата на чл.307,НПК съдът пак е длъжен да се произнесе по гражданския иск. В казуса, районната инстанция е приела, че предявеният за сумата от 3 000 лева неимуществени вреди иск е частично основателен. Наистина ищецът е претърпял вреди, които са пряка и непосредствена последица от престъплението на подсъдимия и са се изразили в неблагоприятни за него

последници- засегнати чест и достойнство, преживени дискомфорт и унижение. Съгласно разпоредбата на чл. 45 от ЗЗД всеки е длъжен да възстанови виновно причинените другиму вреди, като първостепенният съд е приел за справедливо обезщетяване по смисъла на чл.52 от ЗЗД на ищеца сумата от 350 лева. Доколкото не е установено и доказано по делото, че тъжителят е имал продължителни душевни страдания от нанесената му публична обида, че отношенията с брат му са трайно влошени от дълго време, както и че той самият /М.Т./ е отвърнал веднага на обидата с обида, то правилно е решението на първостепенния съд да присъди въпросния размер на обезщетение, а именно от 350 лева като справедлив такъв. Съгласно чл.51,ал.2,ЗЗД при непозволено увреждане се дължат всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, като лихвите в този случай се явяват компесаторни, а не мораторни и се дължат като допълнение към обезщетението от деня на събитието, защото – съгласно разпоредбата на чл.84,ал.3,ЗЗД – длъжникът се смята в забава и без покана. Т.е. за паричните задължения, произтичащи от непозволено увреждане, забавата настъпва от момента на възникването им или законната лихва върху тези задължения се дължи от този момент. В този смисъл районният съд законосъобразно е осъдил подсъдимия да заплати уважения размер причинени неимуществени вреди на тъжителя, ведно със законната лихва върху него, считано от 30.08.2015г.- датата на увреждането.

С оглед горния извод законосъобразно ГДРС е осъдил подсъдимия да заплати и държавна такса върху уважения размер на иска, както и пет лева за служебно издаване на изпълнителен лист. В тъжбата е направено искане /както и в защитната реч на повереника на М.Т./ за заплащане от подсъдимия на сторените от тъжителя разноси по делото. Такива обаче са сторени във връзка с назначените и изготвени съдебно-медицински експертизи на страните и по аргумент от чл.190,ал.1,НПК същите остават за сметка на тъжителя. А доколкото в пълномощното на адв.Гергова не е посочено какво възнаграждение ѝ е платено от клиента ѝ, то няма как съдът да осъди подсъдимия да го плати.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл.334,т.4 и т.6,НПК, Благоевградският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 542 от 27.07.2020г., постановена по НЧХД № 137 по описа на Районен съд- гр.ГД за 2016 година в частта, с която подсъдимия ХР. СТ. Т., с установена по делото самоличност и е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.148,ал.1,т.1,НК и на основание чл.24,ал.1,т.3,НПК **ПРЕКРАТЯВА** наказателното производство за това деяние.

ПОТВЪРЖДАВА същата присъда в останалата ѝ част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____